

Felvidéki Híradó.

KÖZMŰVELŐDÉSI, SZÉPIRODALMI, IPAR-, KERESKEDELMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

MEGJELENIK MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési árak:

Egész évre	4 frt
Fél évre	2 „
Negyed évre	1 „

Feloldó szerkesztő: **Fehér János.** Főmunkatárs: **Révész Lajos.**
 Kiadóhivatal: a turóc-szt.-mártoni „Magyar Nyomda”.

A lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőségre, hirdetések és előfizetések a kiadóhivatalra címezve Turóc-Szt.-Mártonba küldendők.

Magánhirdetések legutányosabban, árszabály szerint Hivatalos hirdetések díja: 100 szög 2 frt, ezentúl minden megkezdett szaz szónál 50 krral több.

Lapunk számára hirdetőket elfogad a „Reuter ügynökség és a Magyar Távir. Iroda” hirdetés iróház Budapest, Grantovitska 1. sz. sz.

A szabadság hónapja.

Szeliden köszöntött be hozzánk, de megint csak eljött a szabadság hónapja, március. A föld és a nap már ezt így csinálták ki maguk közt, hogy rendszerint elkövetkezzék ez a hónap is, a melyet nyirkos, csirázlató napjai miatt sokan nem szeretnek. Mi, ennek a hazának fia, valamennyien szeretjük és mondjuk: jövel március, szabadság hónapja!

Hiszen edes magyar hazánk történetének lapjain mindig ott fog ragyogni az 1848. év március 15-ike! E napot magyarnak nem ünnepeink bűn s ki a haza vérrel áztatolt és megszentelt földjén élve, nem érzi e napon szívét hevesebben dobogni, az nem bir parányi fogékonysággal sem a nagy eszmék iránt, az hazáját nem szeretheti. A ki e nagy napon tüntetőleg félrevonul a magyar-nemzet közérzete elől, vagy a ki bátorodik felvidéki jámbor köznép közé még e nagy napon is úszköt dobálni, az nem érdemes arra, hogy e haza drága földje nyomorék porhüvelyét magán hordja.

Hiszen nem óhajtott a magyar soha sem olyan szabadságot, mely más nemzetiségek sirjai fölől virul! Nem. Ő csak a maga jogait védte, azon jogokat, melyeket maga szerzett s melyekről tudta, hogy ha ezekről lemond, visszaszerzésük századok vérvizataros küzdelmeibe fog kerülni.

A magyarok mindig tisztelték a mások szabadságát, és éppen azért a magukét sem engedték soha megnyirbáltatni. És ez az oka, hogy edes hazánk történetének nem azok a legfényesebb lapjai, melyekben a hatalomért vívott harcát vannak leírva, hanem azok, melyek szabadságának megőrzéséről vagy visszaszerzéséről szólnak.

A magyar nem szerette a börtön fojtó levégőjét, nem csoda, hiszen nem szokott hozzá. Döntő hazájából magával hozta a szabadság-szeretet szent tüzét és ápolta mindenha, még akkor is, midőn hamuval fődte be azt az igaztalan erőszak.

Igen, a szabadságszeretet tüzéből egy

szikra megmaradt az elnyomtatás napjaiban is és egy alkalmas pillanatban tűz lett belőle ismét, mely nem pusztított, hanem lelkesített, nem rombolt, hanem alkotott, azaz hogy rombolt, de a rombolásra szükség volt, a zsarnokság hatalmát el kellett emészteni, hogy az életrevaló nemzet legyőzve ellenét s kifejtve erejét, egészségese fejlődésnek induljon.

1848. március 15-én nem a forradalmat s nem a nemzetiségek elnyomását proklamálták, hanem a nemzet igaz jogai visszaszerzésének kötelességét, s a testvériség, egyenlőség helyreállítását mondták ki.

A nemzet megmutatta erejét és az erő életet adott neki. Büszke volt fájdalmára, de sebeit nem mutogatta. Megvárta, míg észreveszik, míg belátják, hogy a magyar megért a szabadságra.

És nem csalódott se a nemzet, se a kik életrevalóságát elismerték.

Lassankint oszlani kezdtek a fellegek. Színes, üde levegő járt be Pannónia halmait és völgyeit. A fejedelmi kegy utat nyitott a hazába a nagyoknak, kik a származás keserű kenyerét ették és a fogság sanyarúságait szenvedték a börtönök nyirkos levegőjében.

A fejedelem kibékült a nemzettel s megindult a békés fejlődés, melynek nyomában jólét szállt a sokat szenvedett hazára.

De ne érjük be az eddig kivított eredményekkel! Igyekezzünk tehetségünk szerint nagyfokú tenni a hazát, hisz' még van elég munkálni való. Van még elég dolgunk a nemzetiségi igazgatókkal, a kik lépten nyomon szílják az elégtelenséget a nép között, a kik hamis színben tüntetik fel a nép előtt a márciusi nagy napokat.

Önzellen és vályvetelt munkásság tartson össze bennünket s legyen tőlünk távol mindenkor a viszálykodás szelleme, mely századok fáradságos alkotásait is megsemmisítheti. Szeressük egymást, hisz' úgyis kevesen vagyunk. Magánérdekeink némuljanak el a közjó előtt s ne ismerjünk áldozatot, melyet meg ne hoznánk hazánk ezredéves oltárára.

A becsületes munka és az ezt által elért

békés fejlődés közepett azonban emlékezzünk meg azokról is, kiknek szabadságunkat köszönhetjük. Ne legyünk hálátlanok azok emléke iránt, kiknek javarésze ott pihen a haza szent földjében s álmodozik nemzetünk szabadságáról. Emlékezzünk meg a hőskről, a nemzet vértanúiról, azokról a földetrazó viharokról, kiknek honszerelme ott ég az esthajnal bíróban és a puszták délibábjában. Tanuljunk tőlük hazaszeretletet, tanuljunk tőlük lelkesedést.

A F. M. K. E. javára rendezett hangverseny.

Időről-időre megkívánja az ember — kivált a nagyobb központoktól távol eső ilyen kis városkában — hogy egy-egy kis szellemi élvezetben részesüljön. Akinek a lelke nem olyan sivár, mint a mindennapi, a hétköznapi élet, az hálás örömmel fogad minden alkalmat, mely kiragadja a napi gondok egyhangúságából.

Mintha a kemény tél szigora nyomott volna bennünket, olyan lehangoltság uralkodott az egész farsang alatt, még a megadott alkalmat sem tudtuk igazán kihasználni, hogy mulassunk egyet. A bőjnek volt fentartva, hogy lelkünknek nemesebb táplálékot adjon.

A F. M. K. E. javára Boldis Ignác által rendezett hangverseny valóban olyan alkalom volt, mely napokra nemes hangulatra ragadott bennünket s mely összehozta mindazokat, kik Turóc-Szent-Mártonban magukat az intelligentiához számítják.

Az igazgató megszokott gondosságával összeállított műsor minden egyes számát élvezet volt végig halgatnunk s minden vidékies nagyképűsködés nélkül elmondhatjuk, hogy nem sok vidéki város intelligentiájának van módja ilyen műsorok elővezetésére.

Nemcsak a precíz, összevágó előadást értjük ez alatt, hanem a műsor összeállításában nyilvánuló finom ízlést, műgondot is.

Liszt XIV. magyar rhapsodiáját minden zene-értő úgy ösmeri, mint a magyar szellem egyik megnyilatkozását, melynek élvezhető előadásához azonban a szerző hatalmas tehetségéhez mért technikai tökéleteség kívántatik. *Szent Iren* k. a. a maga gyönyörű tiszta játékaival, finom ízlésével, *Boldis J.* erőteljes, kifejező kísérelével igen nagy hatást értek el e csodaszép művel. A közönség épen úgy élvezte a hatalmas kompozíciót, mint a mesteri előadást s hatalmas tapsal jutalmazta a két előadót.

Gabányi »Az anya« című monológiáját *Neubauer* k. a. szavaltta. Először volt alkalmunk hallani

A „FELVIDÉKI HIRADÓ” TÁRCÁJA.

Március 15-én.

Haragos villám cikázott rémesen
 A nyári ének bús, sötét égén;
 Erejétől ég és föld megreszketett
 S e fény feltűnt az egész földtekén.
 Nem váratlan volt e retentő vihar,
 Rég tornyosultak már a fellegek;
 Végre nem bírták a duzzadó erőt
 És megszakadtak a borús egék.

Háború lón és morogva dörögött
 És zúgott végig a mennyboltozat;
 Rémulat suttagással hajtották a fák
 A földporáig izmos ágokat.
 — De múlt a vihar s a felderült mezőn
 A virágnak még könyje rezegett
 És a hajnali pír szűzi bibora
 A napsugárral átölekezett.

Igy történt! Nehéz iga alatt hajolt
 A nép! A hajdan oly szabad magyar;
 Kinek a világ csodálta erejét
 S retette nyugat, észak és a tar,
 Hol fény s pompában büszkélkedett a nép,
 Ott minden, minden másra változott!

Múltjának nagysága s a jövő felett,
 Egy árva haza népe zokogott.

De csordultig telt meg végre a pohár,
 A honi keble haragtól feszült,
 Az ereiben lázasan buzgott a vér
 S a borús arc ihlettségűt hevült,
 És kitört a dülő háború, melyet
 Bámullat nézett a nagy világ,
 Vigan üdvözölte a kies tavasz,
 Az ébredő, s fakadó virag.

És a lelkesedésnek lángoló tüze
 Fellobbant a Kárpátok honát;
 S az égő sziveknek egybegyűlt heve
 Kipattant a nemzet dalnokát:
 A kinek dalainál harcolt a hős,
 Halálért halhatatlanság lett a bér,
 Az eltiprott rét virágai helyén
 Termett a zöld borostyán és babér.

S míg a hősk serge diadalt arat,
 Mig győzelemről-győzelemre jut
 És midőn a napnak játszi sugara
 Ragyogva fon fejére koszorút,
 Mikor a hőskö reménykedő szive,
 Még egyszer szentelt ihletégre kelt:
 — Oh! akkor kellett kardját letenni,
 Mit utolsó csapásra felemelt.

És mindennek vége lett! A szép remény
 Utolsó szála is szelylel szakadt;
 Az örömnök edes mámore után
 Szomorúság, bú és bánat fakadt,
 Mely pokoli kinnal szaggatá szívét,
 Melytől háborgott lelke, kebele.
 Nagy volt hát a kincs a szentelt fájdalom,
 Csordultig telt meg minden szív vele.

Sötétén borongó, néma gyászlepel
 Borított immár kicsinyt s nagyot
 A közös bánat, bús érzete alatt
 Minden lélek s szív egybe olvadtott.
 Megtagadva születés, jog és vagyon,
 A gazdag a szegénynek nyújt kezét:
 Az eltűnt reménynek sirja tetején
 Az új a pórral átölekezett.

És keblét még bánat tépte, kinozá,
 Szíve még könnyűbe elmerült,
 A testvériségnek szent diadalán
 Az arcon szelid öröm derült.
 Mert mégis győzött! Ime az akadály
 Halomba, romba pusztult általa;
 A mely egy ősnak szülöttele között
 Sok századon volt választó fala.

És edzetté tette a lelket, szívet
 Az egyesült érzés, közös erő;

a kisasszonyt; de örömmel jelenthetjük, hogy a közönség tüntető tapsát, tetszését igazán kiérdemelte gondos tanulmányon alapuló értelmes és megható szép előadásával. Bizonyára egyik oszlopa lesz ő — ezekből következte — a turóci magyar műkedvelőségnek. Örömmel gratulálunk ez első fellépéséhez.

Ezután egy klasszikus zeneelőzetben volt részünk. Beethovennek az örök szépség és zsenialis költőjének *Sepertjét* (op. 20.) hallottuk *Soest Irén* k. a. *Rakovszky Ferenc*, *Katona Pál* és *Boldis Ignác* zongorán, violoncellón, hegedűn és harmoniumon előadva. Nem az egészest, csak az allegrót és a scherzót. A klasszikus hangok ez elragadó ártást a csodálatosan őszerevű előadásban hallva nem jutott eszünkbe, hogy milyen gondos tanulmány s mennyi szorgalmas összetanulás eredményét halljuk mi most: csak átadtuk magunkat a magas élvezetnek s ringattattuk magunkat abban a felleges árbán. A különböző hangszereknek e bámulatos összeolvadását némi élvezettel halgatta a közönség s színnel nem akaráó tapsall juttalmazta az egyenként is mester előadókat azért a nemes fáradságról, melyet a mi élvezetünk kedvéért szívesek voltak meghozni.

A régi mester után egy egészen modern következett. A fignemes rendező gondoskodott arról, hogy részünk legyen a legdivatosabb zenei előzetben is. *Leoncavallo* »Bajazsok« operájának prólóját vette a műsorra s olyan szerencsés volt, hogy egy valóban hívatolt interpretáló nyert meg e órára *Rónay Odón* személyében, kit műkedvelőknél szoktalan iskolája, sőt mondjuk énekművelőknek, finom izlése s kedves hangja bármely nagy város hangversenyjében természetesen feltűnő tennének. Ilyen előadás mellett természetesen nagyon tetszett a modern zeneköltő. Még jobban tetszett azonban a dán költő: *Grieg* *Ede* Dala. A kődös észak érzelmes költője annyi érzést tudott az egyszerű dalba önteni s Rónay Odón annyira fel fogta a költő intencióit, hogy a tetszés-zaj vihara csak akkor csillapult le, mikor látta a közönség, hogy kedvéért meg egyszer elénekli a kitűnő előadó.

E magasabb élvezettel alig tart be a közönség, mikor *Révész Lajos* úr a felolvásó asztalhoz, hogy *Turócmezej* természeteli szépségeit ismertesse. Legalább mi azt vártuk, hogy ismertetni; hanem most az egyszerű megtréfált bennünket; a felolvására kiszabott 15 perc alatt mindenről csevegött, csak a fölvetett tételtől nem. Hanem azért a közönség elég jól mulattott felolvással, melyet lapunk közlelbi tárcájában közölni fogunk.

Utána ismét egy remek zenei előzetben részesültünk: *Gounod Ave Mária*ját zongorán, violoncellon, hegedűn és harmoniumon adták elő *Justh Anna* k. a., *Rakovszky Ferenc*, *Katona Pál* és *Boldis Ignác*. Maga a darab annyiban is érdekes, mert zongora részét *Bach* *Sebestény* — a híres mester — írta s ehhez a kisérethez komponálta az olasz zeneszerző ez a vallásos ihlet szűlle gyönyörű melódiát, mely *Rakovszky Ferenc* violoncellójáról úgy a lelkünkhez szelőtt, hogy megfeledekeztünk egy pillanatra a helyről, hoi voltunk s igaz ahát szállott meg bennünket. Kitűnő kisérelet képeztek mesterei játékához a többiek is. *Justh Anna* kisasszony négy ismeri már közönségünk a hangverseny-termekből s precíz játéka, magasabb igényeket is kielégítő előadását ismételtén ragadtak már tapsra a mártóni közönséget, mely *Katona Pál* tisztia hegedűjátékában s *Boldis Ignác* harmoniumjában is nem először gyönyörködtöt ez estén (s reméljük, nem utoljára).

Most a mi régi kedvecünk lépett az emlvényre: *Derszib Béla*, hogy a szerző *Boldis Ignác* kíséréte mellett 4 eredeti magyar népdalt énekeljen. Hiában, magyar kedvét csak magyar nótá tud igazán elragadni, ha magyarosan van előadva s *Derszib Béla* szívvél-lelkelők magyar. Volt is tizes énekeknek olyan hatása, hogy a 4 dalt még egy ötödik s hatodikkal is meg kellett toldania.

Ezután *Porzolt Kálmán* Irodában című monológját adta elő *Fekete Miklósné* úrnő. Mondjuk ki egyszerűen, hogy ez volt a remek első fenyőpontja; ismételjék el a nagy közönség egyhangú véleményét, hogy a közönség kedvence önmagát multa felül ez alkalommal. Annai eleveneséget, bájoságot, kedves naivságot se soha nem öszpontosított még szerepében, mint ez alkalommal, melyel művészele telőponjtát érte el.

Utolsó szám gyanánt a híres gondokna művész: *Popper Dávid* *Arlequin*-jét játszotta *Soest Irén* k. a. zongora kísérete mellett *Rakovszky Ferenc* úr; aki e roppant nehéz koncert-darabot olyan művészi módon játszotta el nagyértékű gondoknáján, hogy a szünni nem akaráó tapsokra meg kellett toldaniok egy bájos, könnyed kis darabbal, melynek hatása alatt a legkellemesebb hangulatban oszlott szét a közönség. Hálas elismeréssel emlékezzünk meg a közreműködők mindenkéről; de különösen a fáradságotlan rendezőről.

Referens.

Lapszemele.

A »Národnie Noviny« f. évi március hó 14-én kelt száma a következő jellemző vezércikeit közli: Mult számunkban említettük, hogy mily alapon nyugszik a modern, reális hazafiség. Bányfyának tehát tökéletes igazsága volt, midőn syntaxis s grammatika nélküli világhírű beszédében a reális politikát hirdette. De amit ott kiolvasott, az csak esékely rizike a reálisnak »trügeldeknek«, a melylyel mi nálunk a hazafias dicsekszenek. A »Hazánk« című magyar napilap a reális hazafiség egy más fajara emlékezett és pedig a biztosításoknál. A biztosító társulatoknak szükségük van a kormányra s a kormányban reájuk. Vannak 30—40 ezer írt fizetéses igazgatóik. Szörnyű módja ez a közönség kizsákmányolásának, a melynek már régen be kellett volna hoznia az általános biztosítást. S már megtörtént másutt, hogy szövetkezettek alakultak, a melyeknél az emberek jobban vannak biztosítva s a préminek csak a felét fizetik.

Magyarországon is alapították a mult évben »országos általános biztosító szövetkezeteiket.« De mi történt? Ezen szövetkezet ellen, mert a zsisros fizekeknek fenyegeti, felbolgylgatják az egész országot. Persze, kellemetlen ez az ország piócáira nézve: a felek tömegesen mennek át ezen szövetkezethez, úgy hogy a biztosító társulatoknál 20—25 %-ra kellett leszállítaniok a prémieket. Mobilisálni kell tehát az aranybörző armádját.

Beniczky Ferenc *Pestvármegye* alispánja s szabad óráiban, a milyekkel hivatala mellett úgyszólván 24 el bir egy nap alatt, elnök a »Magyar francia biztosító részvénytársaságnak« (magyar-francia, olvasd: egyesült zsidó). Minden értelmes ember elképzelheti ezen két állás inkompatibilitását, a melyek közül az egyik pénz, a másik hatalmat ad. Hogy miként rimél ez öszbe, szintén könnyen képzelheti el mindenki. Az alispán az elnök kezére játszik. Mindkettő egy személy! Ez dupla vályu, s a megelőző számban felsorolt 322 vályuhoz tartozó. De erkölcsileg még alacsonyabb értékű a dolog.

Pestvármegye bizonyos községei nem akartak hagyni magukat tovább szepolyezni a községi vagyon biztosításával, nevezett általános biztosító szövetkezetek mentek át. Ezen példa után a gazdak is tömegesen kezdtek fölmondani a »magyar-francia« biztosító társaságnak s átmentek az általános biztosító szövetkezethez. A »magyar francia« biztosító társulat elnöke megsúgta ezt az alispánnak, az alispán leült s az öszes szolgabírákhoz oly fermandt böcsőtött ki, hogy az általános biztosító szövetkezet ágensei bizony agítalnak a biztosító társulatok ellen. Ez — úgymond — veszélyezteti a közérkölcös s tisztesség s ezt tűrni nem szabad. A szolgabíráknak megtiltja, hogy ilyen agenseket a községi házakban stb. tűrjenek.

Ime, az alispáni morális! Ez az úr közérkölcösöt

akar tanítani, s maga kihasználja a hivatalos hatalmat, hogy kezére játsszék oly társulatnak, a mely őt fényesen fizeti, tehát közbenjárólaj hivataloskodik a saját érzénye javára. A hivatalok nem hogy támogatnának minden mozgalmat, a mely a földművelő osztály tönkremenésének mgakadályozását előozza, de stb saját privat hasznukat mégakadályozzák az ilyen törekvést s erővel azon vannak, hogy a szalmafődeles hájleket biztosítani akaráó gazdasamber a spekuláciosok, pénzés tözdeemberek s alispánok zsebeit tömjék meg.

Ne nemcsak maga a kormánypárt s a hivatalos organumok partcipálnak a sinecurák, rebachok, igazgatóságok, s meleg szövegetek utáni hájzárban. A szélső baloldalon oly hazafiság adta elő magát, a mely erkölcsi ocmányságával fölülmúl sokat az érintett korista-machinációk közül. A Kossuth-fele handliért értjük it az atyai emléktárgyakkal.

Az őreg Kossuth Lajos nem fekdütt tétlenül önkéntes s nem önkéntes számúzetésének ideje alatt. Ő élénk öszszekötésben volt nemcsak a magyar, nagybörészt függelenségi képviselőkkel, de az ország határain kívüli revolucionárius politikuskokkal, stb hatalmakkal is, ha ezek a nyugtalanságot saját céljaikra gondolták kihasználni. Így gyűlt öszbe a többé-kevésbé érdekes leveleknek, korrespondenciáknak stb. archívuma.

Kossuth Ferenc, az idősebb fú, eladta atya archívumát a kormányfólt; s a kormány volt a vezető, a szerződő fél, a mely föltételeket, árt engedményezést s jóváhagyott stb. Az atyai örökséget, amint írják 100.000 írtért adta el, a mely öszseget a kormányának az évi országos budgetből, a mely a mi adógarasainkól kell fizetnie. Kossuth nem várt a részletekre, hanem a szerződést valamely banknál eskomtálta, lehet, hogy szükség volt aprópenzre. Igaz-e ez, vagy sem, nem esik mérlegre. De tény, hogy a függelenségi part, a melynek Kossuth Ferenc is tagja, azon »ermes« reményeket fűzött az archívumhoz, hogy az ideainak, terveinek s principainak erős erkölcsi támasza lézzen, a mi egészen természetes s ez dugába dőt! A szerződésben az van, hogy az erekleknek 30 évig ládában elzárva kell lenniök. . . . Kossuth azt beszélt, hogy ez az ő kérelmére történt; no de ez a kérelmek csodálatos módon játszik öszbe a kormány érdekeivel, a melyre nézve csak kellemes lehet az, hogy ha az őreg hós halála utáni küzdelme, a mely kégytelenül a dynastia ellen is irányul, teljes 30 évre elodatzatik. Tehát mint vett az ország 100.000 írtért? 30 évre zsákba varrt maocskát? Kossuth azt beszélt, hogy ő csak atya iratát adta el, a melyek Helyi szerkesztésében fognak megjelenni! Szörnyű kibeszélés ez; hisz ismeretes dolog, hogy Kossuth iratát meg életében az »Atheumnek« adta el, amely ki is adja öket; eddig négy kötet jelent meg, az ötödik most van nyomtatás alatt! Tehát a már egyszer Atheumnak eladott iatokat még egyszer eladta az országnak? Nevetésges. No de ez az ő dologja. Bartha a függetlenségi part másik arnyalatának elnöke, keserű szavakra, mondott néki, Kossuth meghunyászkodott s szelid levélben kínál neki kölcsönös fegyverszünetet. Valóban a hazafiságnak, önzetlenségnek, munkálkodásnak stb. szörnyű példái azok, a melyekről Kossuth Ferenc az »Egyetértésben« irodalmilag ízléstelen, iskolás gyermekhez illő czikket írt. Eljárásának véleje bármiként csűrjük-csavarjuk a dolgokat, az hogy ő a szélső baloldali ellenzéki, a kiengesztelhetetlen férfiú fia, ő, aki az országnak függetlenségét, personális uniót, szabadságot, szabaddélvéséget ider szeretni, a kormánytól a szegény emberek adópenzeiből, a milliónyi ember pénzből öszszertött vályút fogad el, akire nézve Kossuth öszes iratai olvadó havat képeznek, ha mindjárt nem is volnának teljes 30 évre elzárva. Az egész ocmány handli hasonlít ahhoz, amidőn a zsidó egy régi kardot kínált egy amatőrnök, de az amatőr alaposan nézvé nem a kardot, rajta bevésve talált egy új kettő datumot. »Milyen régiség ez?« kérdé fenyegető hangon. »Bizony régiség, próbálj csak az úr, s hagyja a kardot még 300 évig fekdüni, mily régiségű fog birni — hi.

Mit bizonyított maga a türelem,
Bár knja még nagy, még egetverő.
S midőn jött a szabadság, az isteni,
Miként, ki béna tagját megnyeré,
A mulasztottat pótolni fut, siet:
Haladt a nép előre, felfelé.

Haladt, mert már semmi gát nem vethetett,
A felújító erő elé határt;
Csak emlék volt már az elmúlt búsi idő,
Míhez a nemzet erősöbűlni járt.
Ősi lett napásága, hósi a neve,
Hire a nagy világot átszeli,
Mely hajdan csodálatos, félve rettegé,
Most, mint méltót, keblére öleli.

S látja, ha kikél, a nagy honfoglaló,
Hogy múltunk szebb jövő záloga
és e szabad, szent hazát nem hagyja el,
Nem vesztí el az a nemzet soha!
Melyet e napon, a hősök szelleme
Dicősítt, szent fényben lebeg körül;
Mely a múltban bírva, remél szebb jövőt
S a kettő mesdgyéjén újjong s örül.

E. F. S.

Egy furcsa fiatal ember.

A vasuti kocsiá, ahol egy halvány arcú fiatal nő ül, kevéssel az elindulás előtt ugrik be egy fiatal ember. A férfi és nő megismerik és udvölzik egymást.
— Me-het! — hangzik a kocsivező jele s a piszoló, a sivatás után vigan indul a vonat a pompás sineken.
— Régen nem láttam önt — kezdi a társalgást a nő.
— Valóban. Azóta nem találkoztunk.
— és ennek nem én vagyok az oka.
— Tudom. Ismerem magam és így megvallhatom önnök, asszonyom, hogy kerültem önt. Nem mentem oda, ahol találkozhattunk volna.
— Meglehetősen öszinte vallomás.
— A lehető legöszintebb.
— Annal inkább, mert ezzel nekem szemtől szemben kellemetlenség mondott.
— Az öszinteség egyik sajátsága az, hogy nem uindig kellemes. Sem arra, a ki mondja, sem arra, a kinek mondják.
— És — mondja — csakugyan öszinte ön, mint állítja.
— Higlyje el, asszonyom.
— Elhiszem. De mondja meg azt is, hogy miért kerülít oly következetesen.
— Ha úgy kívánja, szívesen.
— Nos? tehát azért, mert ...
— Ne olyan gyorsan és egyenesen. A tény a maga valóságában nem látszik idokoltnak. Talán jobb lesz, ha némi előzmény után terek a korrekta okra.
— Amint akarja. Hallgatom.
— Én ismertem önt, asszonyom, mielőtt bemutatták volna. Hamarabb ismertem, mint ön engem. Látam az utcán, láttam néhány hangversenyen s olykor-olykor, aminé kitézett az ablakából. Mint olyan ember, a ki némileg érdeklődik a nőkkél szemben, megnéztem és véleményét alkottam magamnak a felől, hogy szép-e, tetszike-e nekem?
— Ez a vélemény, persze — szót az asszony — kedvezőtlen volt ram nézve.
— Úgy van. Azt mondtam önmagamnak, hogy ez a nő nem szép és a mint nem tetszik eddig, épen úgy nem fog tetszeni ezután sem.
— Ez azután öszinteség!
— Haragszik érte? Akkor nem folytatam.
— Rosszul esik, mi igen természetes. Hanem azért csak folytassa tovább. Megmondom miéért. Ez a lepezetlen öszinteség teljesen új reám nézve s ön az első férfi, akinél az udvariasságot, a gyöngvéiséget — a mi különben sokszor unalmas — az öszinteség kiszorítja. Es ebben van valami érdekesség, ami arra a kérsére készlet, hogy önt a folytatásra kérgem. Tehát nem tetszettem.
— Nem. Mikor már ezzel jó ideje tisztában voltam, egy bálban találkoztam önnel. Ha nem csalódom, jelmezben volt. Megállva a terem közepén, a többiek között önt is észrevettem. Arca még halványabb volt, mint máskor, a fardságtól egy kissé öszszeest és szeméi körül sötétes karikák voltak észrevehetők. A többi mind-mind jobban tetszett mint ön. Egyszer egy barátom fogta meg a karom és azt mondta, hogy egy szép nőnek mutat be. Nem volt semmi ellenvetésem. A szép nőekkel szeretek megismerkedni.
— és az a barátja engem mutatott be.
— Úgy van. A mint mélyen meghajtottam magam

Komikus valami lenne ama Kossuth féle 30 évig rothadó levelek ügye, ha az egyszersmind szomoró nem volna, ha emellett a tót nép keserű s véres véréjével szerzett s exekuciálk kierzásokolt garasai is nem ropognának. Nekünk tótnak nemcsak hogy nem adnak fezedetet kulturális szükségleteinkre, de elvettek tőlünk 100.000 frntyi matiaci pénzüket, elvették mint valami éjjeli kísérlet s nekünk most hozzá kell járulnunk holmi ismeretlen s a magyar história számára szakba varrt portéka megvételi arához, a mely semmi más, mint a tótok eltaposásának históriaja. Ide tehát itt van a függetlenségi vályu! Legalább látszólág függetlenségi, mert Isten tudja, mi van minden a latorja mögött

Alkalmunk van ismét rámutatni arra, hogy miként használnak fel ellenünk mindent, a mi a társadalmi élet alakulásaiban javukra szolgálhat. Mert azért, hogyan lehet ismét az egész magyarságot okozni, hogy a függetlenségi párt szénája nincs rendjén?

HIREINK.

Március 15-ike Turóc-Szt.-Mártonban. Az állami középkereskedelmi iskola ifjúsági önképzőköre az idén is megünneplend március 15-ét. Az ünnepélyen, melyet Boldis Ignác igazgató, önképzőkör elnök pontban 10 órákor nyitott meg határozó és szívhez szóló csinos beszéddel, — részt vett a tanári karon és az összes állami iskolák növendékein kívül a város magyar hölgy-közönsége s az intézet barátai közt mindazok, kiket elfoglaltak ezen nem akadályozott. Valóban érdemes megjegyezni ezen ünnepélyeket, mert az ifjúság telve lelkesültséggel és rendelkezés a kellő előadási képességgel, nem egyszer gyűjté össze a szemekben a könyvet. Jól esik látni és mintegy átérzeni, hogy az ifjúság hazafias levetése mily kezeiben van lerakva az ezen iskolák működő tanári személyzetben. Mint előbb jeleztük, az igazgató szónoki hémvtől és hazafias-tól áthatott beszéddel nyitotta meg az önképzőkör ünnepélyét, s utána a kereskedelmi ifjúság néhány tagja lépett egymást felváltva a pódiumra. A nem köznap, hanem a szónoki képességek meg-megcsillámlását, magukon viselő szavalatok valóságos élvezetet nyújtottak a jelenlét közönségnek, s mindannyian részeseültek is a megérdemelt elismerésben. — *A turóczi magyar olvasó-egylet és társasága* a nagy nap estejére közvácsorát rendezett, a melyen az igaz, hogy nem nagy számmal vett részt Turóc-Szt.-Márton város és közvetlen környékének magyarságát, t. i. az a magyarság, a mely csak csendben, alkalmoszerűleg tartja magát ebbe a kis táborba tartozónak, — de azért azok az igazak, a kik részt vettek a közvácsorán, a legvigibab hangulattal töltötték az estéet. Nem akarunk rekrimációkba bocsátkozni, mert majd lesz alkalmunk ezzel a se hideg, se meleg hazafiasággal más alkalommal foglalkozni, de már ezúttal is ki kell fejeznünk azt a botrányos állapotot, a mely e hírhedt veszélyes többször, de legelátnásabban most mutatkozott. Egy morális tesztület közvácsorát rendez, értesíti tagjait és azon nem tagokat, a kikben bízik, hogy a magyar nemzet jó- és balsorsában osztozkodni, vele együtt érezni volna köteleességük — és ime, nem vesznek részt a nemzeti érzék, a nemzeti együttartás fejlesztése rendezett összejövetelen. Édes uraim családok, ha az hisztiek, hogy minden úgy van jól, a hogy van! Ez a kis lelkes sereg, mely megtudott botránközni távolmaradástokon, le tudja ám rantani a fatyut bukjalj arcoktól! Hogy közhívatalt viselte-e, vagy magánemberek vagytok, az nem tesz különbséget előttünk. Mi csak azt az embert tudjuk igazán becsülni, a ki részt vesz a mi nemzeti nyilvánulásainkban, és éppen ilyen alkalom volt a március 15-iki estéi is.

Március 15-ike Znívoarálján. A znívoarálji társasok a nagy nap emlékre március hó 14-én dísz-

ülést tartartott, melyen a tagok kívül részt vettek hölgyek is, sőt a néposztály értelmesebbjei közül is többen. A díszült Akantisz Rezső elnök nyitotta meg s utána Mohar József egyleti jegyző tartott hazafias momentumokkal bővelkedő beszédet, majd Farkas István képezdi tanár szavaltta el alkalmi költeményét, Molnár Gyula pedig ez alkalomra írt értekezését olvasta fel. A díszült után következett a bankett, melyen Somogyi Géza képezdi igazgató, Rátskay János s többen mondatok sikerült s a hazafiasra buzdító beszédek. A vig hangulatban folyt bankettet tánc követte, mely reggeli fél hat óráig tartott. Lehet mondani, hogy az egész ünnepély iránt nagy volt az érdeklődés s a ki csak szerét tehet, a környékbeli falukból is berándult az ünnepélyre. Jól eső látvány volt, midőn a tősgyökeres magyar a Fevidék egyszerűbb emberével magát megértette, testvéri jobbot nyújtott egymásnak. — Elismerés mindezekért az ünnepély rendezőinek s az azon oly szép számban megjelent hazafiaknak.

Nyilvános számadás és köszönet. A Felvidéki Magyar Közművelődési Egyesület javára f. é. március hó 10-én rendezett hangverseny alkalmával 60 koros 6- és 20 koros tanulójegyeiből felelőt 85 frt 40 kr., Felülfizetés 36 frt 40 kr.; tehát az összes bevétel 121 frt 80 kr. Kiadások: meghívók és programok nyomtatásáért (turóc-szt.-mártoni Magyar Nyomda) 13 frt 5 kr.; világiatsért (Grabér Jakab) 8 frt 20 kr.; apróságokért 53 kr., — összes kiadás: 21 frt 80 kr. *A tisztá jövedelem tehát 100 frt,* mely összeg a F. M. K. E. nyitrai központi pénztárába küldetett el. Részben felülfizettek, részben jegyeiket megváltották a következő hölgyek és urak: Justh Kálmán 5 frt, özv. Beniczky Martonné 5 frt, Rakovszky Iván 5 frt, id. Justh György 5 frt, ifj. Justh György 5 frt, Rakovszky Ferenc 5 frt, Justh Ferenc 1 frt 40 kr., Zányi Kálmán 1 frt, Kafenda Frigyes 80 kr., Hüdák Endre 80 kr., Szüllő Géza 60 kr., Van Mons Alfréd 60 kr., Roli Béla 40 kr., Kálmán Zsigmond 40 kr., Batori Ármán 40 kr. Fogadják úgy a Hangverseny szives közreműködői, mint a felülfizetők a rendezőség hálás köszönetét. — A rendezőség.

Közlgyűlés. Liptó Szt. Miklósról látja levelezőnk: A Vörös-Kereszt-Egylet helybeli főlkja e héten tartá Kurthy Lajos főispán és Vitalis Péterné elnöklet alatt rendez évi közgyűlését. Az évi jelentés szerint volt az együletnek 192 frt 33 knyi bevétele és 74 frt 80 kr. kiadása. A közpöntba 48 frt küldetett. A számadás megvizsgálására Stodola Józsefné és Komor Arnold tagok küldettek ki. Minthogy a számadás rendben találtott, id. Ballo Lajosné pénztárnak megadták a felmentvényt. Az egylet jelenlegi vagyona 194 frt 47 kr., 123 frttal több, mint tavaly. Az eddigi tisztviselői újra meg lettek választva. A választmányban megüzdesített helyek a következők új tagokkal töltek be: Bobrovniczky Kálmán, ifj. Ballo Lajosné, Bodiczky Daniélné, Skonyár Gusztáv, Bobrovniczky Kálmán, Dobsa Mihály és Kacz Henrik. Titkárnak Kreghez József választott meg.

A valseg. (Műveljük, tanítsuk a népet.) Az egész ország valseggal küzd. Nap-nap után más vidéken uti fel fejét az inség, különösen a földműves és kisiparos osztály sújták néhez megéhétési viszonyaink. Politikai törekvésen egyik legfontosabb feladatát most, ezeknek az osztályoknak a helyzetén való segítős kell hogy képezze, évrényre kell juttatni Magyarországon a kismembere politikáját. Ezt célozza egy rövid idő alatt sok ezer példányban elterjedt népies napi lap, a „Független Újság”, melyet Baross Karoly a „Hazánk” felelős szerkesztője ad ki. Fő érdeme pedig olcsósága. A minden vasnapon gazdag tartalommal megjelenő „Független Újság” előfizetési ára egy évre 2 frt, fél évre 1 frt. Mai számunkhoz mellékeljük prospectusát, amit ajánlunk olvasóink figyelmébe.

őn előtt asszonyom, aikajmon egy pillanatra mosoly jelent meg. Baratom azon kijelentése jutott eszembe, hogy egy szép nőnek — mutat be. Volt okom a mosolyra, Am aztán a mosoly elmutt és őnt udvariasan kértem föl egy keringőre. Azzal az érzékletenséggel öleltem át az őn derekát, aminővel azokat szoktunk tánc közben megölelni, a kikkel köteleességből táncolunk s a kik nem tesznek. Emlékszik erre a keringőre?

— Emlékszem.

— Alig tettünk néhány fordulatot, mikor a zene elhallgatott. A keringőnek vége volt. Én karom nyújtottam önnek s a helyett, hogy a helyére vezettettem volna vissza, végig sétáltunk néhányszor a teremben. Látja asszonyom, van olyan idő is életében, a mikor udvarias tudok lenni.

— Hiszem. Ha akkor is őszintén cselekszik: nem sétál velem és nem szerkesz, magának kellemetlenségét. — Igaza van. Amint karát karba öltve sétáltunk a teremben s én néhány köznapit frazist mondtam: ön csesevgni kezdett. Olyan dologról, ami érdekelt engem, olyan dologról, amelyről szeretek hallani különböző véleményeket. Amint ön beszélt és én figyelmem hallgatva, arcába néztem, varázslat kezdett történni.

— És miféle varázslat történt önnel?

— Elmondom ezt is. Abban a fényben úgy tűnt fel előttem, hogy önnek asszonyom, szép, tiszta átlat-szó arcóbre van, a mely igen finom s a mely majdnem látni engedette az ereket is. Azt láttam, hogy vékony ajkszéle piroskás és beszéd közben oly nedvesek, mintha csak egy hosszú csók csattant volna el azon kezzel az előtt. Szemeink, sőt nagyszemeink lobogó lángját és tiszta fényt láttam, mintha valami édes gyönyör egy kissé nedvessé tette volna. Ehhez hozzájárult az őn hangja, az őn előadása. Nem volt az őn hangjának kellemes zenéje, de valami végtelen

gyöngédség, nőesség és érzékiség volt abban kifejezve. Az a lógy hang, amely a piros és nedves ajkszélek közül jött elő, úgy tűnt föl nekem, mintha lázas percekől szólna, mintha már majdnem ajkszámmal szívám be közvetlen közelről. Olyan volt az a hang, mintha igérni akart volna, a szemek fényével és átlat-szó, finom arc-bőrével együtt. Hallgattam, hallgattam és nem szóltam semmit.

— Csak nem szerelmes kezdett lenni?

— Nem. Csak el voltam búlvőve. Sétnák közben újra felhangzott a zene és újra megkezdődött a tánc. Ekkor szó nélkül öleltem át az őn derekát; de már nem azzal az érzékletenséggel, mint azelőtt. Tánc közben az őn kezének puhaságát éreztem vállamon; éreztem e közben, hogy önnek végtelen könnyű, légius termete van, amelylyel repülni volna képes. A mint a tánc közben it-tott tömeg támadt s mi abba útközbe, nem tudtuk megakadozni, hogy lábaink össze ne érjenek, amikor ily körülmények között félve, hogy kicsuszki karomból, magamhoz vontam s az illem-távolság megszűnt közöttünk, amikor keble az én mellemet érinté, oly kellemes érzés támadt bennem, amely bár távol volt az érzékiségőtől, mégis arcomba zavarta a vért. Aztán vége volt a táncnak, vége a bálnak és haza mentem.

— Még mindig azzal a tudattal, hogy nem fogok önnek tetszeni soha?

— Őh nem. Már akkor éreztem azt, hogy szeretni tudnám őnt, hogy rajongani tudnék önért s hogy hosszú, igen hosszú boldogtalanságot tudna okozni nekem, ha . . .

— Nos? Ha?

— Ely ideig nem is kell mondani. És hogy ezt éreztem, és hogy ezt tudtam, azt bizonyítá az álom is, amely őnt mutatta folyton s amely csak növelte a

Nyilttér.

(Az e rovatban foglaltakért nem vállal felelősséget a szerk.)

**Foulárd-selyemet 60 krtól 3 frt 35 krig méte-
renté — japáni, kínai, s. a. l. a legújabb mintá-
zattal és színekben, ú. m. fekete, fehér és színes,
Henneberg selyemet 35 krtól 14 frt 65 krig méte-
renté sima, csikos, kockázott mintázottakkal, damasztol-
s. a. l. (mintegy 240 különböző minőségben és 2000
szín és mintázattal s. a. t.) postabér és vámentesen a
hához szállítva és mintákat küld postafordulattal:
Henneberg G. (os. k. udvarszállító) selyem-
gyára Zürichben. Svájba címzett levelekre
10 kros és levelezőlappokra 5 kros bélyeg ragasztandó.
Magyar nyelven írt megrendelések pontosan elintéz-
tetnek.**

910. tk. sz. 1895.

Hírdetmény.

Balázsfalu község telekkönyvi birtokszabályozás következtében átalakították és ezzel egyidejűleg azokra az ingatlanokra nézve, a melyekre az 1886. XXIX., az 1889. XXXVIII. és 1891. XVI. t.-cikkek a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzését rendelik, az 1892. évi XXIX. t.-cikken szabályozott eljárás a telekkönyvi bejegyzések helyesbítésével kapcsolatosan foganatosított.

Ez azzal a felhívással tétetik közlé:
1. hogy mindazok, kik az 1886. XXIX. t.-c. 15. és 17. §§-ai alapján, ide érteve é-s öknak az 1889. XXXVIII. t.-c. 5. és 6. §-aiban és az 1891. XVI. t.-c. 15. §-a) pontjában foglalt kiegészítéseit is, valamint az 1889. XXXVIII. t.-c. 7. §-a és az 1891. XVI. t.-c. 15. §-anak b) pontja alapján eszközölt bejegyzések vagy az 1886. XXIX. t.-c. 22. §-a alapján történt tör-
lések érvénytelenségét kimutathatják, és végből törési kereseteket hat hónap alatt, vagyis az 1895. évi szeptember hó 15. napjáig bezárólag a telekkönyvi hatóság-hoz nyújtsák be, mert az ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után indított törési kereset annak a harmadik személynek, a ki időközben nyilvánkönyvjogot szerzett, hátrányára nem szolgálhat;

2. hogy mindazok, a kik az 1886. XXIX. t.-c. 16. és 18. §§-ainak esetében — ide érteve ez utóbbi §-nak az 1889. XXXVIII. t.-c. 5. és 6. §-aiban foglalt kiegészítéseit is — a tényleges birtokos tulajdonjogának bejegyzése ellenében ellentmondással élni kívánának, irásbeli ellentmondásukat hat hónap alatt, vagyis 1895. évi szeptember hó 15. napjáig bezárólag a telekkönyvi hatóság-hoz nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után ellentmondásuk többé figyelembe vétetni nem fog;

3. hogy mindazok, a kik a telekkönyv átalakítása tárgyában tett intézkedések által, nem különben azzok, a kik az 1. és 2. pontban körülírt eseteken kívül az 1892. XXIX. t.-c. szerinti eljárás és az ennek folyamán történt bejegyzések által előbb nyert nyilvánkönyvi jogokat bármely irányban sértve vélik — ide érteve azokat is, a kik a tulajdonjog arányának az 1889. XXXVIII. t.-c. 16. §-a alapján történt bejegyzését sérelmesnek találják — a tekintetben felszólalásukat tartalmazó kérvényüket a telekkönyvi hatóság-hoz, hat hónap alatt, vagyis 1895. évi szeptember hó 15. napjáig bezárólag nyújtsák be, mert ezen meg nem hosszabbítható záros határidő eltelte után az átalakítás-hoz közbjött téves bevezetésből származó bármilyen igényeket jóhisszemű harmadik személyek irányában többé nem érvényesíthetik, az említett bejegyzéseket pedig csak a törvény rendes útján és csak az időközben nyilvánkönyvi jogokat szerzett harmadik személyek jogainak sérelme nélkül támad-hatják meg.

Egyuttal figyelmeztetnek azok a felek, a kik a hitelifejtő-bizottság eredeti okiratokat adtak át,

megkezdett várszaltot. Mily csudásan szép volt az a álom. Annyma megközelítette a való, annyira éreztem az érzelmek legfinomabb árnyalatait is, hogy fölébredve, sokáig tépelődtem, vajjon csakugyan álom volt-e! A lehető legtitészetben láttam finom arcbőrt, szemének csudalatos lángját minden nedvességével és szépen met-
szett vékony ajkveit, amelyek pirosak voltak és égni látszóttak a szenvedélyesétől. Légius termete oly könnyűnek tűnt föl, hogy a kusujám elbírt volna tartani és a finom jelmezen keresztül majdnem átlat-szóttak idomai. Az álom után következött reggel, s az egész nap magában hordta az álom várszaltát. Ugy előttem véltém látni őnt, mint ott a bálnán és misem hiányzott belőle; a legkisebb sem, amely talán elrontotta volna az összhangot. És míg tartott a vársz, kerestem, kutattam ön után. Később már nem. Kerültem, mert tudtam jól, hogy ebből a lázból égő, lángoló szerelem támad, amely első sorban is engem emészte föl.

— És most?

— Most asszonyom?

— Lesz szives odáulni az ablak mellé és győnyörködni a szép vidékben. Megnézní, hogy mily gyorsan suhannak el mellettünk a bokrok, a sövények és a távirda-ozsopok. Én majd a másik oldalon tekintek ki és csodálkozom azon, hogy a mozdony füstjéből, a szuható fák lombjaiból s a derült szép légből mindig és mindig csak az őn alakja bontakozik ki; és lehetőleg nyugodtan számított, hogy mennyi idő múlva lesz vége a legújabb varásznak?

Ezzel az ablak mellé ült és látószálogos nyugod-sággal nézett ki a mellette közel volt, de tavolabbi már lassú körforgást csináló vidékre.

A nő egy ideig nézte őt, később azonban ő is az ablakon tekintett ki s mosolyogva gondolta, hogy milyen boldogság kerülni azt, akit szeretünk.

hogy a mennyiben azokhoz egyszerűen egyszerű másolatokat is csatoltak vagy ileneket pótlólag benyújtanak, az eredetieket a telekkönyvi hatóságnál átvehetik.

Kir. járásbírószág mint telekkönyvi hatóság
Turóc-Szt.-Mártonban, 1895. évi február 28-án.

Medzihadszky,
kir. aljbíró

A tapasztalat azt oktatja, hogy:

Mindig a helyes forrást keresd, ha vásárolsz.

Ez méltán az én üzletemre vonatkozhat, mert csakis egy oly nagymérvű üzletnek, amilyen az enyém, lehetnek ócska költségek, mely körülmény óriási készpénzárú-bevásárlásoknak és egyéb előnyöknek köszönhető s melyeknek végre a vevőim veszik hasznát.

Gyönyörű minták magánvevőknek ingyen és bérmentve.

Bőrtartalmu mintakönyvek, amilyenek **eddig még nem léteztek, szabók részére** bérmentve-
telentül.

Öltönyeknek való kelmék

Peruvien és dosking a magas klerus részére, szabályszerű kelmék és kir. tisztviselő-egyenruhákra, ugyszintén hadastényók, úzőlők és tornazóknak, valamint lírtek részére. Teko- és játékszatalokra való posztók, koci-sáthuzatok.

Legnagyobb raktár stájeri, karinthiai, tiroli stb. jödenben férfi és női használatra, eredeti gyári árák mellett, oly nagy választékban, a milyent huszszoros verseny sem nyújthat.

Legnagyobb választék csakis finom, tartós női posztóból, a legdivatosabb színekben. Mosó-szövet, úti-plátók 4-14 frt-ig.

ugy-
szintén **szabó-kellékek** (új-béls, gomb, tű, cérna stb.).

Valódi, tartós, tiszta gyapot posztó árúkat, és nem holmi ócska rongyot, mely alig a szabó munkáját érdemli, ajánl jutányos áron

STIKAROFSKY J.,

BRÜNNEN (az osztrák
Manchester)

Legnagyobb gyári posztó raktár 1/2 millió forint értékben.

➔ Szétküldés csak utánvét mellett. ➔

Figyelmeztetés! Minthogy ügyönkök és házalók a Stikarofsky-cel elnevezéssel másodmínőségű árúkat szoktak árúítani, félreértések kiküldésé végett figyelmeztetem a n. é. fogyasztó közönséget, hogy ilyen árúknak semmi feltételt alatt nem adom el árúimat.

Bérbe adó

ház és kert.

Tomcsányi községben fekvő 4 szobából, előszobából, konyhából és élekkamrából álló lakóház a szükséges melléképületekkel, t. i. 2 pincével, 2 raktárral és kocsiszinnel, valamint 4 holdnyi kiterjedésű gyümölcsös és zöldes kerttel együtt igen jutányos áron bérbe adó.

A bérbe venni szándékozók, a telek tulajdonosához, **Tomcsányi Mór, Budapest** (Tiszviselő-telep, Elnök-utca 12. szám), sziveskedjenek fordulni.

A HONOSÍTOTT
Tinct. capsici compositi

Ezen Horgony-Pain-Expeller néven is ismeretes, igazán népszerű házi- és orvosi készítmény, mely a legújabb fajtáimossalított bedörzsölésnek felel meg, és bizonyítottan nagy előnyös hatást és biztos hatást következtet minden oldalról oly elismerést talált, hogy minden betegnek joggal ajánlható.

A Tinct. capsici compositi
(Horgony-Pain-Expeller)

kimagasló állását a fájdalomcsillapító bedörzsölések között diadalmasan megtartotta, különféle felbujtás és utánzózatok dacára; ez bizonyára a legújabb bizonyíték arra nézve, hogy a közönség igen jól meg tudja különböztetni a jót a rossztól.
Hogy értéketlen utánzózat ne kapjunk, bevásárlás alkalmával vedjünk rá, a vörös horgonyra figyelendő és minden ügy ezen joggyal meg kell, mint nem az ődi visszatartandó. A gyógyszerárakban kapható 40 kr., 70 kr. vagy 1 frt. 20 knyi árban üvegben; Budapeston **Török József** gyógyszerésznél.
Richter-féle gyár Rudolstadtban, Thür.-ban.

6. sz. — Turóc-vármegye gazdasági és erdészeti egyesülettől

Hirdetmény.

A nagyméltóságú földmívelésügyi m. kir. Miniszter ur multi évben ezen egyesületnek 50 mm vetésre való triumph-zabot engedélyezett a megyebeli gazdák között való kiosztás végett. Minthogy a gazdák által visszaszolgáltatott zab azon kis gazdák között, kiknek már a multi évben nem jutott belőle, ez év tavaszán újból kiosztás alá kerül, felkérlek mindazok, kik az említett vetőmagra igényt tartanak, hogy ezen igényüket az alólírottá, Ujhelyi Attila főszolgabíró-nál vagy ifj. Bulyovszky Simon urnál f. hó 25-ig okvetlenül bejelentsek, mert a későbbi bejelentések figyelembe vehetők nem lesznek.

Továbbá az egyesületnek ez év tavaszán pinzgau tenyészbírák beszerzése végett Zalburgba kiránduló tagjai (Justh Ferenc és ifj. Bulyovszky Simon) magánosoktól megbizásokat fogadnak el arra, hogy nekik pinzgaui fajtájú tenyész-üzöket vásároljanak a vételárnak előleges beszolgáltatása mellett.

Kelt **Turóc-Szt.-Mártonban** a vármegye gazdasági és erdészeti egyesületnek 1895. évi március 12-én tartott üléséből.

Beniczky Akos,
egyl. titkár.

Előfizetési felhívás

Néplap, Volksblatt, Poropul, Vlast' a Svet

című négy, magyar, német, román és tót nyelven, külön, külön megjelenő gazdasági néplapokra, melyek a leghasznosabb olvasmányt képezik a nép számára. A hetenként 16 oldalon megjelenő lapok a legszebb színyomatu képekkel vannak ellátva. Rendes heti kalendáriumon kívül közlik az összes vásárokat, az egyes gazdasági ágakban hasznos tanácsokkal szolgálnak. Képekben mutatják be a gazdasági eszközöket, valamint az állattenyésztés ügyében tájékoztató rajzokat közölnek. Ezenkívül az ország és a világ eseményeit népszerű modorban ismertetik.

E gazdag tartalmu néplapoknak külön, külön

az előfizetési ára: egy évre csak 2 frt, félévre 1 frt.

Tömesebb megrendeléseknél, pl. törvényhatóságok, uradalmak, egyesületek részéről 20% árengedést teszünk.

E lapok megrendelhetők a következő cím alatt:

Országgyűlési Értesítő kö- és könyvnyomdája r.-t.

Budapest, IV., Vármegye-utca 11-13. szám.

➔ Mutatványszámokkal, bármily nyelvű néplapból ingyen szolgálnak. ➔

FŐVÁROSI LAPOK

politikai és szépirodalmi napilap.

Felölös szerkesztő: **Porzolt Kálmán.**

Kiadó-tulajdonos: **Athenaeum r.-társ.**

A család minden tagja megtalálja benne a maga olvasmányát. A hölgyeknek: a legjelesebb írótól regény, elbeszélés, költemény, szellemes tárcá, divattudósítás, érdekes újdonság-rovat, karcolatok. Az uraknak: becsületes magyar politika, mely minden párttól teljesen független, a leghitelesebb értesülések, megvesztegethetlen közgazdasági rovat.

Az összes napilapoktól eltérő új szellem. Megjelenik mindennap finom kiállításban.

Vasárnaponként külön meglepetés! Gyönyörű aktuális illusztrációk!

Ingyen!

Ingyen!

Az április hó 1-vel belépő új előfizetők (hónapos előfizetők is) ingyen kapják meg a „Fővárosi Lapok” farsangi emléket, mely az 1895-iki farsang történetét tartalmazza az ország összes balozó hölgyeinek nevsorával.

A fűrdődény alkalmával a Fővárosi Lapok nyújta a legszórakoztatóbb olvasmányokat.

A „Fővárosi Lapok” előfizetési ára: Egy óra: 1-20 frt, negyedévre 3-50 frt, félévre 7 frt, egész évre 14 frt.

Állandó kedvezmény: a „Fővárosi Lapok” előfizetői olesóbban kapják a Wohl Janka által szerkesztett Magyar Bazar című heti divatlapot, mely a „Fővárosi Lapok”-kal együttesen előfizetve egy **negyedévre 5 frt.**

Mutatványszámot levelezőlapon nyilvánított óhajra 8 napig ingyen és bérmentve küld a „Fővárosi Lapok” kiadóhivatala bárkinek.

Cím egyszerűen:

A FŐVÁROSI LAPOK kiadóhivatala, Budapest, Ferenciek-tere 3. szám.